

Lovro Rešetar

Kuda stremi crni i kadri Nihil-bog?

Kada kiša pada, svaka je kap dio skladne melodije, a sve zajedno stvara ritam u kojem svaka kap ima svoju važnu ulogu, stvarajući tihu, ali savršenu simfoniju. Kada kiša pada dugo, ta savršena simfonija postaje monotoni ritam koji ispunjava svaki kutak ovog svijeta. Nijedna kap ne iskače, nijedna ne znači više od druge. Uvijek iste, uvijek tu, ali nedovoljno važne da bi ih osjetio.

Svaka takva kap, koja čini dio iste simfonije, postaje neodvojiva od cijeloga beskonačnog toka, a neprekidni ritam postaje nevidljiv okvir u kojem se gubi sva čežnja za promjenom, svaki nagovještaj nečega novog. Takav je ovaj svijet – more u kojem se svaki pokušaj pronalaska značenja čini uzaludnim, jer u ovoj tišini svi tragovi nade, sve naznake promjene, sve nestaje u beskonačnom ritmu kiše koja nikada ne prestaje.

— Ništa ne ostaje suho pod ovom gustom zavjesom od vode. — promrmljao je gotovo mehaničkim tonom. — Ali ipak... — Riječi su ostale nedovršene, kao da su se same raspale. Osjećao je suhoću u ustima, u mislima i u duši. Kao da je stvoren od praznine. Voda koja se slijevala sa svega oko njega bila je nemoćna pred tom pustoši. U njemu je, i dalje, gorjela ta suhoća, ona ista žudnja koja je trajala otkako se mogao sjetiti. Nije znao što je bilo gore – žeđ ili spoznaja da kiša, ta beskonačna stihija, nije mogla utažiti ono što je vrištalo iz dubine njegovog bića.

Stajao je tako, nepomičan, ukopan u svoje misli, dok su se sati kotrljali niz njegove umorne noge, možda cijeli dan. Oko njega, kiša – ta hladna, tupa, vampirska kiša – padala je neumorno, utapajući svijet u beskonačnom, olovnom sivilu, sisajući iz njega svaku živu uspomenu. I on je stajao tu kao reliktni nečega što je davno prestalo imati smisla.

— Ima li kraja ovoj proklesoj kiši? Ima li kraja ovom iščeznuću? — pomislio je, dok je promatrao kako se nebo i zemlja stapaju u jednu sivu masu, bez početka i kraja.

Kiša je nastavila padati u vječnoj tišini koja nije dopuštala ni zraku da slobodno diše. No onda, u toj gustoj zavjesi od vode, daleko, gotovo neprimjetno, nešto se pomaknulo. Ili je to bio samo odsjaj kišnih kapi?

Skrenuo je pogled, ali nedovoljno brzo. Slika je ostala urezana u njegovo sjećanje, kao čavao čvrsto zabijen negdje između njegove svijesti i onoga što bi mogao biti privid. Između sivila neba i zemlje, vidio je nju. Ili barem obris, siluetu. Činilo se da mu je ispružila ruke. No, njene ruke... bile su tople, mekane, žive.

Kišne kapi klizile su niz njegovo lice, kao da su pokušavale izbrisati svaki trag onoga tko je bio. No misao na one ruke – tople, žive ruke – držala ga je budnim. Bilo je nešto u tom trenutku, nešto što nije mogao zaboraviti. Ruke su bile stvarne. Ne njegove. Ali bile su stvarne.

Hodao je satima, možda danima. Vrijeme više ionako nije bilo važno. Na kraju puta, ugledao je staru kuću. Bila je napuštena, gotovo u ruševinama. Ispred kuće nalazio se mali vrt, iako je trava bila mrtva, a cvijeće nepostojeće. Ipak, na ulazu je stajala žena. Prišao joj je, ne znajući zašto, vođen nekom čudnom silom.

Zastao je. Osjetio je hladnu ruku na svojem ramenu. Bila je stvarna, kao i ona kiša koja nikada nije prestala padati. Ispod svega toga, duboko zakopan, ležao je trag značenja. Možda nije bio dovoljno jak da ga spasi, ali bio je tu. Kada ju je konačno pogledao u oči, udarila ga stvarnost koja se tako dugo skrivala. Njezin glas bio je tih, ali čist, prodoran:

— Oni nisu tu da ti pokažu izlaz. Oni su tu da te podsjetu da nije uvijek važno što tražiš... Već to da tražiš.

— Tko si ti?

— Nitko. — odgovorila je tiho. — Samo netko tko još uvijek vjeruje da nešto može postojati u ovom ništavilu.

Nasmijao se, ne od sreće, nego od nevjerice.

— Mi smo dvije budale, onda. — rekao je. — Vjerujemo u nešto što ne postoji.

Ona se nije nasmiješila, ali ga je pogledala s nekom tišinom koja je bila teža od kiše.

— Možda. — rekla je. — No večernja rosa, i ona će pasti, u svijetu što čezne za krajem ove kiše.

— A tko si ti? — upitala je, glasom još tišim.

— Nitko. — odgovorio je tiho, ne podižući pogled. — Samo putnik.

Osjetio je kako su ga te riječi stegnule poput istine koju je dugo poznao, ali nikada je nije izgovorio naglas. Pogledao je u nebo, ili ono što je ostalo od njega.

— Putnik koji putuje u svijetu koji nestaje. — rekla je, lagano podignuvši glavu, kao da je željela osjetiti tu stvarnost koju je upravo opisala.

On je klimnuo glavom, premda nije znao što reći.

— Možda je to jedino što nam preostaje.

— A što tražiš, u svojem putovanju? — pitala je, slaba pod težinom ovih riječi.

Pogledao ju je u oči, pokušavši pronaći neki znak da ona razumije, da vidi ono što i on vidi.

— Tražim prazninu koja će me progutati, tišinu koja će ugasiti svaki odjek života. Ali i u tom ništavilu, među hladnim sjenama, tražim... Možda tek posljednju iluziju da postoji izlaz iz ove tame.

Riječi su ostale visjeti u zraku između njih, poput kišnih kapi koje nisu odmah pale na tlo, već su neko vrijeme lebdjele, oklijevajući. Na kraju se sve utopilo u buntovnoj raskoši Nihila.

Dnevnički zapisi studije o samoubojstvu kao aktu slobode u nihilističkom društvu:

Datum: 10. rujna 2034.

Uvodna faza eksperimenta

U nihilističkom društvu samoubojstvo postaje izraz dubokog osjećaja besmisla. U okruženju obilježenom ekstremizmom, gdje političke ideologije oblikuju društvene norme, samoubojstvo se promatra kao logičan ishod sustavne dehumanizacije pojedinca... Ovim eksperimentom ne želimo samo kontrolirati, već i dokumentirati krajnji odgovor na ekstremnu patnju i besmisao kako bismo te elemente u koncentriranim količinama nesmetano mogli implementirati u vlastitu politiku.

Izveštaj o Kvaru u Simulaciji

Datum: 17. rujna 2034.

Opis Situacije:

Tijekom provođenja simulacije primijećeni su tehnički problemi koji su narušili stabilnost sustava i doveli do nepredviđenih pojava unutar simuliranog okruženja.

Detalji Kvara:

Prva faza: Anomalije u prikazu kiše, nestabilnost sustava.

Druga faza: Nestanak stanovnika simulacije.

Treća faza: Pojava nepoznate figure izvan okvira simulacije, koja nije bila dio predviđenih parametara.

Reakcije i Interpretacija:

Iako smo očekivali da će eksperiment pružiti jasan uvid u ponašanje pojedinca pod ekstremnim uvjetima, kvar je stvorio neočekivane komplikacije. Pojava nepredviđene figure i nestanak svih drugih entiteta unutar simulacije pokazali su da simulacijski sustav više nije pod kontrolom.

Zaključak i Daljnji Koraci:

Zbog ozbiljnih kvarova u sustavu i nemogućnosti kontrole simulacije, odlučeno je da se eksperiment odmah obustavi. Pokušaji gašenja simulacije nisu uspjeli, a sustav je pokazivao stalne tehničke smetnje. Potrebno je razviti nove metode kojima možemo nesmetano testirati granice ljudske izdržljivosti i otkriti koliko daleko možemo ići s vlastitim represivnim mjerama prije nego što se suočimo s masovnim samoubojstvima naših subjekata.

Naknadni Izvještaji:

Datum: 24. rujna 2034.

Nakon točno 7 dana od početka problema, simulacija se ugasila sama od sebe bez ikakvih intervencija s naše strane. Tijekom tih dana sustav je nastavio pokazivati znakove nestabilnosti, ali se na kraju stabilizirao i samostalno završio. Daljnje analize bit će potrebne kako bi se razumjeli uzroci kvara i učinci na buduće eksperimente.